

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΙΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια. ίδε σελ. 29)

"Ηταν ήμέρα πιά. Άλλα τί ώρα ήταν; Ο Ερβελίν δὲν μπορούσε να καταλάβῃ, στόν έξυπνησης άπό τὸν βαρὺ καὶ ἐπίπονον υπνον του, μὲ ζάλη, μὲ γαυτίσα δύνηρη.

"Ηταν δεμένος στερεὰς ἔνα κάθισμα μὲ σχοινιὰ λεπτά, ποῦ τὸν πειτριγύριζαν άπό τὸν λαιμὸν ὡς τὰ πόδια. Του εἶχαν ἀφαιρέση τὴ στολὴ του.

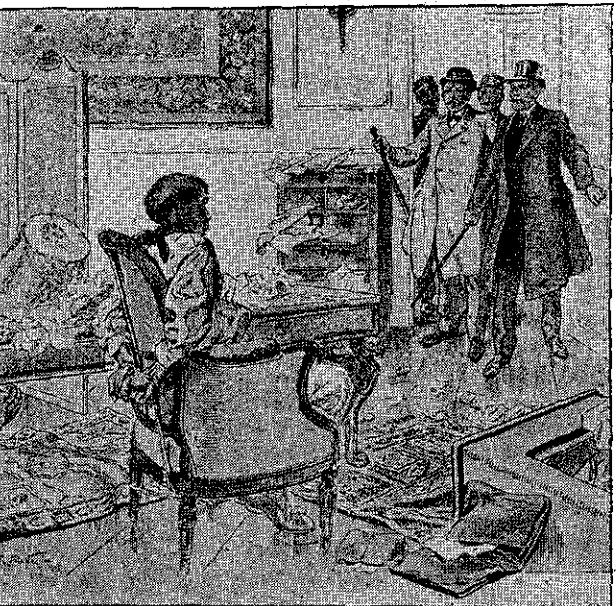
Τὸν ἀφίσαν μὲ τὸ ὑποκάμισο καὶ μὲ τὸ ἑσωδράκο. Του ήταν ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κινηθῇ. Μόνον τὸ κεφάλη του ήταν ἐλεύθερο.

"Εκύτταξε. Στὸ στήθος του εἶχε καρφωμένο ἔνα ἐπισκεπτήριο, ἄλλα δὲν μπορούσε νὰ διαβάσῃ τὶ ήταν γραμμένο ἐπάνω. Εύρισκετο τὶς ἔνα γραφεῖο πολυτελέστατα ἐπιπλωμένο. Στὸ πάτωμα γύρω του ήταν σκορπισμένα χαρτιά τολακωμένα, σχισμένα καὶ μισκαμένα. Στὸ τραπέζιο ἔνας σωρὸς γαργατία εἶχε γίνει κατὰ τὰ τρία τέταρτα στάχτη.

Το θέαμα αὐτὸς ἔκαμε τὸν Ερβελίν νὰ φρίκιστο. Εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ ἔνα θάνατο τρομερό. Θὰ ἔκαλετο ζωγτανὸς σὲ μιὰ πυρκαϊά ἔκουσια, ἀν δὲν ἔσθυνε τὴ φωτιά ἔνα ρεῦμα ἀέρος ὄρμητικό, ποῦ εἶχεν ἔλθη ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Εμπρός του ήταν ἔνα γρηγατοκιβώτιο ξεχειλισμένο καὶ ἐφαίνοντο αἱ κεναὶ θέσεις του. "Ολα τὰ ἐπιπλα, γραφεῖο, βιβλιοθήκη, εἶχαν ὑποστῆ τὴν ἴδια τύχη. "Ολα εἶχαν ἐρευνηθῆ.

"Ηταν δεμένος. στερεὰς ἔνα κάθισμα..."
(Σελ. 40, σ. α')

"Ω! ω! Τι εἶνε αὐτὸ τὸ δέμα..."

τόσο καλά εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ ἀστυρύλακα, καὶ τόσο ἐπιτίθεια εἶχε ὑποκριθῆ, ώστε δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσῃ. Ἅλλα ήταν τὸς σκοτάδιο!

"Ἄλι ο Πλόκος ἀπεκαλύπτετο μὲ κακούρια ὅψι. "Ηταν ἔνας ἐπιδέξιος κατεργάρης. Όρισμένως ἀνήκει καὶ σύτὸς στὴ συμμορία, ποῦ εἶχε κάμη τὸν κλοπή, ὅπως καὶ οἱ νέοι, ποῦ τὴν περασμένη νύκτα εἶχαν πρετοιμάσει τὴ δουλειά μὲ τὸ μυστηριῶδες τηλεγράφημα. Λοιπὸν ὑπῆρχε συμμορία διαφραγμάτων! Καὶ οἱ Πλόκοι εἶχε περιβληθῆ τὴ στολὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς συγενέχους του, νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ἐν ἀνάγκῃ. Καὶ νὰ τὶ εἶχε καταφέρη ὁ Πλόκος στὸν Ερβελίν! Λοιπὸν οἱ Πλόκοι ήταν πιὸ πονηρὸς αἴτον;

Γεωργούλης, σημάνεται καὶ πλησιάζει μὲ θάρρος: —Παρών, κύριε Δικαστά. Ο κ. Δικαστής: — Δόξα σοι ὁ θεός που ἔστη τουλάχιστον δὲν φοδάσαι! Γεωργούλης: — Α! μὰ ὅχι, εἶπε, ὅχι, φίλε μου Πλόκο, δὲν τὰ εἰπαμε ἀκόμη ὅλα. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι μὲ ἐμπλεξες. Αὐτὴ τὴ φορά εἶσαι κερδισμένος. Φυλάξου ὅμως στὴ δεύτερη!

Γεωργούλης: — Θά σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Εγώ, κύριε Δικαστά, καθόμουν ἐτὸν ἔχο τοῦ δρόμου, ἔκει κοντά εῖδε μαγγανοπ-

καὶ καθέγα εἶχαν ἐλαφρωθῆ ἀπὸ κάθε τὶ πολύτιμο, ποῦ περιεῖχε.

Ο Ερβελίν αἰσθανόταν φθερὸς πονοκέφαλο. Ἐν τούτοις ήταν του λίγο λίγο ἐφωτίζοντο. Μιὰ δοσὴ δριμεῖα τὸν ἔπινγε. Ανεγνώρισε τὴν δύση τοῦ χλωροφοριμού. Τὸ φίμωτρό του εἶχε διαβραχύνι μὲ γλωρόφρομα ἀρθρός, ποῦ οὐδὲποιμένης γιὰ πάντα κανένα ἀλλον μὲ κράσιν ὀλιγώτερον ἰσχυράν.

Τότε μόνον θυμήθηκε τὸν Πλόκον, ποῦ

καθέ κίνησις τοῦ ήταν ἀπαγορευμένη! Εἶδω ἔχοριάζετο σκέψις. Ο Ερβελίν ἐσκέφθη καὶ ἀρχάς νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν. Μὲ κινήσεις τῆς κεφαλῆς εἶχε κατορθώσει νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸ φίμωτρό του.

Η φωνές του μπορούσαν ὑποκυθούσην ἔξω, γιατὶ τὸ παράθυρο ήταν ἀνοικτό. Άλλα δὲν ήταν ἀπέρισκεψία, ν' ἀφίσῃ νὰ τὸν πιάσουν ἔτσι δεμένον. Ο αὐτὸ τὸ λεηλατημένο σπίτι; Δὲν θὰ τὸν ὑπωπτεύοντο ὡς συνένοχον τῶν λαποδεύτων, ποῦ ίσως τὸν εἰχαν ἐγκαταλείψη ἔτσι ἐκεὶ κατόπιν φίλωνικίας γιὰ ἐκδίκηση, σπασταναὶ συμβαίνει στὸν κόσμο τῶν ἀπάχηδων; Άφοι μάλιστα θὰ ήταν φανερό, ὅτι εἶχαν ἀποπειρᾶν νὰ τὸν ψήσουν ζωγτανό, γιὰ νὰ τὸν ἔξαφανίσουν;

Νὲ τὸν καίρος καὶ μὲ τὴν ὑπομονὴ δὲν μπορούσε νὰ λύσῃ τὰ δεσμά του καὶ νὰ δραπετεύσῃ μὲ φρόνση, γιὰ νὰ φέρῃ ὁ δέσις τὴν μήνυσή του στὴν ἀστυνομία; "Ετοι τούλαχιστον οὐδὲποιμένη τὴς ὑπομονής.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐστήμανε μετρημένης ἔνα γειτονικὸ ρολόγιο. Άλλα σὲ λίγο ἔνας θύρων πὸ τὸ ἐπίφοδος ἐφίσατε στὸν Ερβελίν.

Μιὰ συνομιλία ἐγίνετο στὸν κῆρο, κατὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Κυττάσετε, κύριες ὑπαστυνόμος, ἔλεγε μιὰ φωνὴ, οἱ ἀθλίοι μπήκαν καὶ βγήκαν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ποῦ τὸ διερρήξαν καὶ τὸ ἄσηταν ἀνειλύσαν.

(R. Lightone) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ
(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΙΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια. ίδε σελ. 29)

— Ηταν ήμέρα πιά. Άλλα τί ώρα ήταν; Ο Ερβελίν δὲν μπορούσε να καταλάβῃ, στόν έξυπνησης ἀπὸ τὸν βαρὺ καὶ ἐπίπονον υπνον του, μὲ ζάλη, μὲ γαυτίσα δύνηρη.

— Ηταν δεμένος στερεὰς ἔνα κάθισμα μὲ σχοινιὰ λεπτά, ποῦ τὸν πειτριγύριζαν άπὸ τὸν λαιμὸν ὡς τὰ πόδια. Του εἶχαν ἀφαιρέση τὴ στολὴ του.

Τὸν ἀφίσαν μὲ τὸ ὑποκάμισο καὶ μὲ τὸ ἑσωδράκο. Του ήταν ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κινηθῇ. Μόνον τὸ κεφάλη του ήταν ἐλεύθερο.

— Εκύτταξε. Στὸ στήθος του εἶχε καρφωμένο ἔνα ἐπισκεπτήριο, ἄλλα δὲν μπορούσε νὰ διαβάσῃ τὶ ήταν γραμμένο ἐπάνω. Εύρισκετο τὶς ἔνα γραφεῖο πολυτελέστατα ἐπιπλωμένο. Στὸ πάτωμα γύρω του ήταν σκορπισμένα χαρτιά τολακωμένα, σχισμένα καὶ μισκαμένα. Στὸ τραπέζιο ἔνας σωρὸς γαργατία εἶχε γίνει κατὰ τὰ τρία τέταρτα στάχτη.

— Τὸ θέαμα αὐτὸς ἔκαμε τὸν Ερβελίν νὰ φρίκιστο. Εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ ἔνα θάνατο τρομερό. Θὰ ἔκαλετο ζωγτανὸς σὲ μιὰ πυρκαϊά ἔκουσια, ἀν δὲν ἔσθυνε τὴ φωτιά ἔνα ρεῦμα ἀέρος ὄρμητικό, ποῦ εἶχεν ἔλθη ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Εμπρός του ήταν ἔνα γρηγατοκιβώτιο ξεχειλισμένο καὶ ἐφαίνοντο αἱ κεναὶ θέσεις του. "Ολα τὰ ἐπιπλα, γραφεῖο, βιβλιοθήκη, εἶχαν ὑποστῆ τὴν ἴδια τύχη. "Ολα εἶχαν ἐρευνηθῆ.

— Ήταν δεμένος στερεὰς ἔνα κάθισμα μὲ σχοινιὰ λεπτά, καὶ τόσο ἐπιτίθεια εἶχε ὑποκριθῆ, ώστε δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσῃ. Άλλα ήταν τὸς σκοτάδιο!

— Όλι ο Πλόκος ἀπεκαλύπτετο μὲ κακούρια ὅψι. "Ηταν ἔνας ἐπιδέξιος κατεργάρης. Όρισμένως ἀνήκει καὶ σύτὸς στὴ συμμορία, ποῦ εἶχε κάμη τὸν κλοπή, ὅπως καὶ οἱ νέοι, ποῦ τὴν περασμένη νύκτα εἶχαν πρετοιμάσει τὴ δουλειά μὲ τὸ μυστηριῶδες τηλεγράφημα. Λοιπὸν ὑπῆρχε συμμορία διαφραγμάτων! Καὶ οἱ Πλόκοι εἶχε περιβληθῆ τὴ στολὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς συγενέχους του, νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ἐν ἀνάγκῃ. Καὶ νὰ τὶ εἶχε καταφέρη ὁ Πλόκος στὸν Ερβελίν! Λοιπὸν οἱ Πλόκοι ήταν πιὸ πονηρὸς αἴτον;

Γεωργούλης, σημάνεται καὶ πλησιάζει μὲ θάρρος: —Παρών, κύριε Δικαστά. Ο κ. Δικαστής: — Δόξα σοι ὁ θεός που ἔστη τουλάχιστον δὲν φοδάσαι! Γεωργούλης: — Α! μὰ ὅχι, εἶπε, ὅχι, φίλε μου Πλόκο, δὲν τὰ εἰπαμε ἀκόμη ὅλα. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι μὲ ἐμπλεξες. Αὐτὴ τὴ φορά εἶσαι κερδισμένος. Φυλάξου ὅμως στὴ δεύτερη!

Γεωργούλης: — Θά σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Εγώ, κύριε Δικαστά, καθόμουν ἐτὸν ἔχο τοῦ δρόμου, ἔκει κοντά εῖδε μαγγανοπ-

καὶ καθέ για εἶχε διαβραχύνι μὲ γλωρόφρομα ἀρθρός, ποῦ οὐδὲποιμένης γιὰ πάντα κανένα ἀλλον μὲ κράσιν ὀλιγώτερον ἰσχυράν.

Γεωργούλης: — Θά σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Εγώ, κύριε Δικαστά, καθόμουν ἐτὸν ἔχο τοῦ δρόμου, ἔκει κοντά εῖδε μαγγανοπ-

καὶ καθέ για εἶχε διαβραχύνι μὲ γλωρόφρομα ἀρθρός, ποῦ οὐδὲποιμένης γιὰ πάντα κανένα ἀλλον μὲ κράσιν ὀλιγώτερον ἰσχυράν.

Γεωργούλης: — Θά σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Εγώ, κύριε Δικαστά, καθόμουν ἐτὸν ἔχο τοῦ δρόμου, ἔκει κοντά εῖδε μαγγανοπ-

καὶ καθέ για εἶχε διαβραχύνι μὲ γλωρόφρομα ἀρθρός, ποῦ οὐδὲποιμένης γιὰ πάντα κανένα ἀλλον μὲ κράσιν ὀλιγώτερον ἰσχυράν.

Γεωργούλης: — Θά σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Εγώ, κύριε Δικαστά, καθόμουν ἐτὸν ἔχο τοῦ δρόμου, ἔκει κοντά εῖδε μαγγανοπ-

κ

ΤΟ ΟΡΑΙΟΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΩΝ ΔΩΡΩΝ ΕΙΣ ΚΑΦΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΝ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΣΩΣ,, ΤΟΥ 1913

Μὲ τὰς 428 σελίδας του.—Μὲ τὰς 580 εἰκόνας του.—Μὲ τὸν ἀπαράμιλλον «Μικρὸν Τζόκευ».—Μὲ τὴν περιεργοτάτην «Κρυνιώ».—Μὲ τὰς δωραίας «Ἀθηναϊκάς Ἐπιστολάς» τοῦ Φαΐδωνος.—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. 8.—**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

48. Μεταγραμματισμός.

Τί τὸν νοῦν μου νὰ σκοτίσω
Πὶ νὰ βγέλω Δᾶ γὰ βάλω;
Δένδρον ἥτο καὶ τὸ πρῶτον,
Δένδρον εἶναι καὶ τὸ ἄλλο.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατειωτικοῦ Πόθου.

49. Στήμα.

+++++ = Νῆσος τῆς Εὔρωπης
*+ * * * * = Πτηγών
** + * * * = Χώρα τῆς Ἀστας.
** * + * * = Μέταλλον.
** + * * * = Θεός.
+ * * * * = Ησαρδός Μακεδονίας.
++ + + = Μεσαιωνικός ήρως.

Ἄnguē, 44 Place des Carmes, Rouen (France) échange vues, timbrées vue, tous pays. Reponse assurée. (IA, 17)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμίας

50. Δογοπαλγυνον.

Ποτα λέξις γράφεται μὲ τὸ γι;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολεομένος Ίδεωδους.

51. Κευπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 2 6 7 8 = Όκεανός,
2 3 2 8 = Φαινόμενον.
3 4 5 7 8 = Ποταμός.
4 5 2 7 5 = Μέρος τῆς ιπποσκευῆς.
5 2 6 4 = Βηπτυχία.
6 7 3 8 2 6 4 = Νῆσος.
7 2 5 7 8 = Ποτόν.
8 1 2 3 4 5 = Μυθολογικὸν τέρας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου.

«A. Κωνσταντινίδον καὶ Σιάσ

52. Ακροστικὸς δὲ Ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον, ἐκ δύο λέξεων, γνωμικὸν:

Πικρός, ἀμελός, θύελλα, κουφίνος, πορθμός, ἀρφων, ἀρχή, ἀνίκανος λευκός, πονηρός.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐγνουσιώδους Κυπριοκούλας

53. Μικτόν.

υε-μ-ω-ν-γ-ω
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ήρωικῆς Σάμου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ 42 φύλλου.

447. Περιλήπτης (περί, κλείσ.) — 448. Αινιγμα (ἐγνήσιμα). — 449. Ἀθηνα—Αθηνα. — 450. Ἡ ἔλα.

451. ΕΛΠΙΣ 452. Διαλεῖται καὶ βα-
ΚΑΕΩΝ ολέτε. [Ἡ ἀνάγνωσις
ΠΕΛΟΨ κατὰ στίχον ἐκ τῶν
ΠΑΡΩΝ κατὰ πρὸς τὰ ἄνω καὶ
ΣΟΛΩΝ ἐκ δεξῶν πρὸς τὰρ-
στερά.] — 453. Ἡ μητέρα (Μαΐρη ΜΗΤΕ
ΡΑΚΤΕΙΣ...) — 454. ΕΛΛΑΣ ("Ἐποφ [ῃ] Ε-
ρυδόδε], ἀλέτωρ, πελεκάν, πελαργός, δρυνίσ.) — 455. Τῷ διευτολούντι μὴ ἐπιγέλλει. — 456. Πᾶς δ ἐπὶ γῆς κρονός ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος (πάσσο εἴτις γῆς - γρ' εἰς δῶς ἀρετῆς εἰς οὐκέτις, ἀρετῆς.) — 457. Κάντ, Ἀξίσ.

47. Αἴνυμα.

Νῆσος δωραῖα τὸ θηλυκόν μου,
Ἀνθος εὐώδεις τὸ οὐδέτερόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αστέρος τῆς Ἐλευθερίας.

Τύποις «Ἀνήγης Αθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Αγ. Θεοδώρων. — 2541.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ "Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς εἰσοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγχρονα, ἀληθεῖς παρασκόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κονσταντινουπόλεως ὡς ανάγνωσια ἀριστον καὶ χρησιμωτατόν εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐτησία . . . δρ. 8,—

Ἐξαμήνος . . . δρ. 4,50

Τελιμηνος . . . δρ. 2,50

Al συνδρομαὶ δρονται τὴν ἴην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περιόδος Β'. — Τόμος 21ος

Ἐν Αθήναις, 11 Ιανουαρίου 1914

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐπών, Α' καὶ Β' περιοδόν
τιμῶνται ἐκαστον λεπ. 25

ΠΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

"Οδός Ερμούποδος δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

"Ἐτος 36ον. — Αριθ. 6

συσκευασίαι, τῶν ὅποιων τὰ δείγματα συνεστρένοντο εἰς τὸ θυρωρεῖον. "Ἐπειτα ἥσαν οἱ κατασκευασταὶ τελεῖοι ημέρων συηνῶν, εἰδῶν καταυλισμοῦ καὶ αὐτοινήτων ἐσδιατρέψιν μὲν μυδραλιούσσα, ὃτε οὐ κ. Ρισανὴν νὰ ἡμπορῇ νὰ διέρχεται δι' αὐτῶν ὁ σφαλῶν τας . . . ἐπικινδύνους χώρας.

Διὰ τὴν χωρίαν Ρισανέλ, τὰ καταστήματα τῶν συρμῶν ἐστέλλον ἀκαταπάστως νέας εἰδικᾶς «δημιουργίας»: Κατέλλα ἀπὸ φελλόν διὰ νὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὴν ἡλίασιν, επανωφόρια κας-πουστέρ οὐραρη, φουστάνια, μαρονιὰ καὶ συγκρόνως παρισιά.

Καὶ ἦρθαν ὁ κ. Ρισανέλ, ἦρθαν διαρκῶς. Τὰ κιβώτια εσωρένοντο εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ισογείου, ὑπὸ τὴν ἐπίθεψιν ἐνὸς ὑπηρέτου ἐπιφορτισμένου νὰ τάριθη, καὶ νὰ γράψῃ ἐπάνω μὲ μεγίλα κύρκινα γράμματα:

RICHANEL, MAROC

Δὲν ἔθλεπε κανεὶς πορὰ μόνον αὐτὰς τὰς δύο κυττητὰς λέξεις παντού εἰς ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ μεγάρου, μέγιρις αὐτῶν τῶν ἀμαξῶν, τὰ ὄποια παρετάσσοντο πρὸ τῆς θύρας, φορτωμένα ἐμπορεύματα.

RICHANEL, MAROC

Ο ἔδωδιμοπλάκης ἥτο ἐγνουσιαρένος μὲ αὐτὴν τὴν δραστηριότητα, μὲ αὐτὴν τὴν τύρην πους ἔθαψεινε γύρω του, πρὸ πάντων δὲ μὲ τὸν μεγάλον κρήτον που ἔκαρεν εἰς ὅλον τὸ Παρίσιον ἡ εἰδησίς τοῦ ταξειδίου του.

Γιωρίζουν, ὅτι ἡ ματαιοδοξία ἥτο τὸ κυριώτερον ἐλάττωμα τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, οὐδέποτε δὲ εἶχε παρασιτεῖσθαι τόσον καλὴ εὐκαιρία γὰρ ὑπήκοους.

Ο ἔνος ἔρχετο νὰ προτείνῃ νέον ἀεροπλάνον, ἀρκετά ισχυρὸν ὡς τὰ σηκωταὶ τὸν Ρισανέλ, τὴν σύζυγόν του, τὸν γένον του καὶ δύο ὑπηρέτας. Ο γραμματεὺς του διήρχετο τὸν καιρόν του δεγχόμενος καὶ ἀποτέμπων τοὺς ἀναριθμήτους ἔκεινους ἀνθρώπους, οἱ ὄποιοι ἔλκυόνται παντοτε ἀπὸ τὸ ἐπιχειριστικὸν πνεῦμα ἢ τὸ δέλεαρ τοῦ γρυσοῦ.

Δὲν ἔπρεπε τώρα περὶ ἀπλῆς πληρωμάνης ρεκλάμας τῶν βιομηχανῶν του προτίθενται πρόσκειτο περὶ αὐτοῦ τοῦ ιδίου.

Καθημερινῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας, οἱ ρέπορτερ ἔξεστοιαν τὴν την δραστηριότητά

«Δὲν εἶχε τὶ νάπαντήσῃ εἰς παρόμοιον ἐπιχειρημα...»

(Σελ. 46, στ. γ)

